

Charismatické podvrhy

Splňují moderní dary biblickou
normu?

Nathan Busenitz

Obsah

Úvod.....	3
Definice pojmů.....	3
Přístup.....	4
Problém.....	5
Proroctví.....	6
1. Doktrinální ortodoxie.....	6
2. Morální integrita (bezúhonnost).....	7
3. Přesnost předpovědí.....	7
Porovnání se současnými charismatickými dary.....	8
Dar jazyků.....	11
1. Stejná terminologie.....	13
2. Stejný popis.....	14
3. Stejný zdroj.....	14
4. Stejní příjemci.....	15
5. Stejný záměr.....	15
6. Stejně spojení s proroctvím.....	15
7. Stejná reakce nevěřících.....	15
Biblický závěr.....	16
Poznámka z historie.....	16
Závěrečné poznámky k daru jazyků.....	16
Uzdravování.....	20
Závěrečné shrnutí.....	21

Úvod

Název našeho dopoledního semináře je „Charismatické podvrhy – splňují moderní dary biblickou normu?“ Podtitul opravdu definuje téma našeho dnešního setkání. Chceme se nyní zabývat tím, jak současné charismatické hnutí definuje klíčové duchovní dary. A potom srovnáme charismatickou verzi s Božím Slovem, abychom viděli, jak se shodují.

Také bych rád poznamenal, že mnoho z toho, o čem dnes budeme mluvit, jde ruku v ruce s tím, co se nachází v knize *Strange Fire* (Cizí oheň). Zmiňuji to hned na začátku, abyste věděli, že pokud máte zájem o hlubší studium této důležité otázky nebo se ptáte, kde byste mohli najít tento obsah, i když v trochu jiném obalu, můžete vše najít v této knize *Strange Fire*.

Myslím si, že než začneme, je důležité, abychom si podobně jako na mém včerejším semináři definovali některé pojmy.

Definice pojmů

První důležitý pojem, který je nutné definovat ... vím, že tyto pojmy používáme na této konferenci velmi často, takže se to může zdát zbytečné... ale myslím si, že bude užitečné, když si to znovu připomeneme...

První pojem bude termín „**charismatic**“. To je velmi široký pojem, zahrnuje miliony lidí a tisíce denominací. Podle *International Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* (Mezinárodní slovník letničních a charismatických hnutí) existuje ve světě více než 20 000 rozličných letničních a charismatických skupin. Dokážete si tedy představit, jak rozmanité a široké toto hnutí je.

Charismatici jsou známí pro svou víru, že zázračné dary a dary zjevení popsané v Novém zákoně jsou i v dnešní době aktivní, a proto by o ně měli věřící usilovat. Měli by o ně usilovat křesťané v dnešní církvi. Když mluvíme o charismatickém hnutí, obvykle ho rozdělujeme do tří hlavních kategorií nebo vln.

První vlna charismatického hnutí byla klasickým pentekostalismem a začala na počátku 20. století v Topece, v Kansasu, když žena jménem Agnes Ozmanová údajně začala mluvit čínsky, k čemuž došlo pod dohledem Charlese Parhama, metodistického pastora. Tato vlna se v roce 1905 rozšířila do Los Angeles pod vedením Williama Seymoura, a tak se zrodilo probuzení na Azusa Street a klasický pentekostalismus.

Druhá vlna vznikla v 60. letech 20. století zde ve Van Nuys v Kalifornii, když pentekostální teologie začala pronikat do hlavních denominací, a proto nyní máme tolik různých denominací, které tvrdí, že praktikují charismatické dary.

Třetí vlna v 80. letech započala tím, že dva profesori Fullerova teologického semináře uvedli do evangelikalismu letniční teologii. Peter Wagner a John Wimber byli samozřejmě ve spojení s Vineyard Fellowship, ale oba v té době učili ve Fullerově teologickém semináři, který byl v té době jen na druhém konci ulice v Pasadeně. Dnes budeme používat pojem „charismatik“ v souvislosti se všemi třemi vlnami a tedy v nepopíratelně širokém záběru.

Je důležité, abychom si definovali i druhý pojem „**kontinualista**“. Tento pojem se často používá k rozlišení teologicky konzervativních charismatiků od těch v širším hnutí. Kontinualisté jednoduše věří v pokračování zázračných darů, ale obvykle dávají tomuto pojmenování přednost před termínem charismatik, protože s tím je spojena, jak tento týden poznáváme, spousta balastu.

Pojem „kontinualista“ zahrnuje lidi jako John Piper, Wayne Grudem, Sam Storms a ostatní. Už jsem četl tento citát včera, ale myslím, že je užitečný. Bob Kauflin mluví o tom, co odlišuje kontinualistu od charismatika: *„Pojem charismatik je někdy spojován s doktrinálním omylem, nepodloženými tvrzeními o uzdravení, finanční nectnosti, prapodivnými a nenaplněnými předpověďmi, přílišným zdůrazňováním darů jazyků a jistými politováníhodnými účesy... Proto jsem začal sám sebe raději označovat jako kontinualistu než jako charismatika.“* Tady můžete vidět jejich vlastní důvod, proč používají tento termín.

A konečně pojem „**cessationista**“ se vztahuje k těm, kdo věří, že zázračné dary a dary zjevení po apoštolské době pominuly. Cessationisté tedy prohlašují, že nadpřirozený fenomén – jako dar apoštolství, dar prorocství, dar jazyků, dar uzdravování – již dnes v církvi není aktivní. To neznamena, že cessationisté nevěří v nadpřirozeno. Věříme, že Bůh dnes ve světě působí. Tom Pennington to, myslím, velmi dobře včera vysvětlil. Mluvíme konkrétně o pokračování charismatických darů – o těch cessationisté tvrdí, že ustaly.

Cessationisté věří, že tyto dary byly dány jako znamení k potvrzení pravosti evangelia a služby apoštolů během zakládání církve. Jakmile pominula doba apoštolů a kánon Písma byl kompletní, hlavní účel těchto darů byl naplněn a dary pominuly. Proto bychom o ně už neměli usilovat.

Přístup

Existuje zřejmý rozpor mezi charismatiky a kontinualisty na jedné straně a cessationisty na straně druhé. První skupina tvrdí, že výjimečné dary Ducha (jako je prorocství, jazyky a uzdravování) jsou v církvi stále aktivní. Cessationisté naopak prohlašují, že tyto výjimečné dary byly určeny pro apoštolskou dobu církevních dějin, po které vymizely.

To vyvolává otázku. **Jak bychom měli k této kontroverzní otázce přistupovat,** když ji probíráme s těmi, s nimiž se v tomto bodě názorově rozcházíme? Charismatici často vstupují do této debaty z pohledu vlastní zkušenosti. Argumentují tím, že výjimečné dary musí pokračovat, protože s nimi mají osobní zkušenosti, nebo znají někoho, kdo je má. Letniční autor James C. Warner shrnuje tento argument takto: „Je těžké tvrdit někomu, kdo mluví jazyky, že taková věc neexistuje!“ Jak Warnerův citát naznačuje, charismatici věří, že jejich osobní zkušenost znemožňuje tvrzení, že výjimečné dary se již nedějí. Jak mi můžete říct, že se to neděje, když to zažívám?

Naproti tomu cessationisté přistupují k debatě z chronologického hlediska. Berou si texty jako 1. Korintským 13,8–10 a na základě těchto veršů tvrdí, že zázračné dary a dary zjevení opustily scénu krátce po prvním století. Prozkoumat, kdy výjimečné dary ustaly, se jistě vyplatí. Avšak z vlastní zkušenosti vím, že tento typ argumentace vede jen málokdy k úspěchu při přesvědčování charismatika o tom, že jejich současné projevy jsou pomýlené. I když je totiž cessationista schopen ukázat, že výjimečné dary v církevních dějinách rychle pominuly, mnozí charismatici zareagují tvrzením, že se vrátili v plné síle s počátkem letničního hnutí v roce 1901.

Když vezmeme v úvahu obvyklý způsob, kterým se tyto konverzace ubírají, zjistíme, že jsme trochu ve slepé uličce. Na cessationisty obecně nedělají dojem subjektivní zkušenosti charismatiků, a naopak, charismatiky nechávají z velké části chladnými některé chronologické argumenty cessationistů.

Existuje tedy lepší způsob, jak postavit diskuzi v naší snaze přemýšlet o těchto věcech smysluplně a plodně? Jsem přesvědčen, že ano, a rád bych o tom dnes dopoledne mluvil. Než začneme mluvit o tom, kdy dary ustaly, potřebujeme si nejprve ujasnit, o jaké dary šlo. O čem to vlastně mluvíme? Jakmile z Písma definujeme, o jaké dary se jedná, budeme schopni zodpovědět otázku, zda ustaly.

Problém

Naším cílem dnes dopoledne tedy bude vyslovit biblické pochopení zázračných darů a darů zjevení, a potom ho srovnat se současnou charismatickou praxí. Přinášíme biblickou normu, která se týká moderní praxe. Když moderní charismatické dary porovnáme se skutečností, zjistíme, že na ni jednoduše nedosáhnou. Používají biblickou terminologii, ale jejich zkušenosti nejsou tím, co je popsáno v Novém zákoně.

Začneme otázkou, kterou uvozujeme slovem „jaký“. Jinými slovy: Jaké dary se na základě biblických důkazů vyskytovaly v Novém zákoně? A jaká je ve srovnání s tím moderní charismatická praxe? Jen pokud zodpovíme tuto otázku, budeme připraveni položit si následné otázky jako: Jestliže biblické dary už dnes v církvi nejsou aktivní, kdy tedy ustaly a proč ustaly. Těmito dvěma otázkami se dnes nebudeme zabývat,

zaměříme se prostě na první otázku – o jaké dary šlo? Obzvláště se dnes ráno budeme zabývat dary proroctví, jazyků a uzdravení. Tato trojice představuje většinu rozporů a diskuzí mezi charismatiky a cessationisty, takže je důležité, abychom se zamysleli z biblického pohledu nad každým zvlášť.

Proroctví

Začneme darem proroctví. Tomu jsem věnoval celý včerejší seminář, takže se toho dotkneme jen krátce, a pokud se tím chcete zabývat do větší hloubky, doporučuji vám včerejší seminář nebo opět knihu *Strange Fire*.

Jak jsem již zmínil včera v mém semináři, Písma nám překládají tři kritéria k posouzení každého, kdo tvrdí, že je prorokem. Každý, kdo tvrdí, že oznamuje nové zjevení od Boha, musí splňovat tato tři kritéria Písma. Jak charismatici, tak cessationisté by se shodli na tom, že proroctví je zjevení shůry oznámené člověkem. V tomto případě jde o nové zjevení, mimobiblické zjevení. A Bible nám tedy nabízí tři zkoušky pro posouzení oprávněnosti každého, kdo tvrdí, že obdržel nové zjevení od Boha.

Jaké jsou tyto tři zkoušky?

1. Doktrinní ortodoxie

První je doktrinní ortodoxie. Zjevení prohlašované pravým prorokem se musí dokonale shodovat s tím, co už bylo zjeveno. Bůh nemůže sám sobě protiředit, a tak pokud pochází zjevení od Boha, nemůže tedy protiředit něčemu, co už Bůh odhalil. Proto je každý samozvaný prorok, jenž klame lidi zjeveními, které je vedou do falešné nauky, z biblického hlediska falešným prorokem.

Přečtu jeden text Písma, abych to názorně ilustroval.

„Kdyby povstal ve tvém středu prorok nebo někdo, kdo hádá ze snů, a nabídl ti znamení nebo zázrak, i kdyby se dostavilo to znamení nebo ten zázrak, o němž ti mluvil, když říkal: ‚Pojďme za jinými bohy,‘ které jsi neznal, ‚a služme jim,‘ neuposlechněš slov takového proroka nebo toho, kdo hádá ze snů. To vás zkouší Hospodin, váš Bůh, aby poznal, zda milujete Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší. Hospodina, svého Boha, budete následovat a jeho se budete bát, budete dbát na jeho přikázání a poslouchat ho, jemu budete sloužit a k němu se přimknete. Avšak takový prorok nebo ten, kdo hádá ze snů, bude usmrcen, protože přemlouval k odpadnutí od Hospodina, vašeho Boha, který vás vyvedl z egyptské země a vykoupil tě z domu otroctví. Chtěl tě svést z cesty, po které ti Hospodin, tvůj Bůh, přikázal chodit. I odstraníš zlo ze svého středu.“ (Dt 13,2-6)

Tento text jasně ukazuje, že pokud prorok, dokonce i když říká věci, které se vyplní, nebo vykoná něco zdánlivě nadpřirozeného, pokud vás takový prorok dovede k herezi, do falešné nauky, takový prorok má být pokládán za falešného proroka. Všimněte si, že Bůh sám za to určuje trest smrti, což podle mě podtrhuje závažnost takové urážky v mysli Hospodina.

2. Morální integrita (bezúhonnost)

Druhá zkouška byla bezúhonnost. Od pravého proroka bylo vyžadováno, aby žil podle Božích norem. V Písmu mluvil Pán skrze svaté muže, kteří byli puzeni Duchem svatým. Takže každý samozvaný prorok žijící v nevázaném chtíči nebo nevyznaném hříchu se projevoval jako falešný prorok. A opět jeden text pro ilustraci, tentokrát z Nového zákona:

*„V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé...“
(2Pt 2,1a)*

Všimněte si, jak Petr dává falešné proroky na stejnou úroveň s falešnými učiteli.

„...kteří budou záludně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhoubu.“ (2Pt 2,1b)

Zde je část ohledně bezúhonnosti:

„A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení. Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili. Soud nad nimi je už připraven a jejich zhouba je blízka.“ (2Pt 2,2-3)

Takže znovu vidíme, že falešné proroky lze poznat podle jejich životního stylu a také podle životního stylu těch, kdo je pronásledují. Ježíš řekl v Matouši 7,20, že prorok se pozná podle svého ovoce, podle ovoce toho, co učí, a ovoce toho, jak žije.

3. Přesnost předpovědí

To nás přivádí k třetí zkoušce, kterou nazývám přesností předpovědí. Když prorok, pravý prorok, oznamuje zjevení shůry o budoucích událostech, nebo zjevuje jiné neznámé věci, pokud to slovo pochází přímo od Boha, je **stoprocentně přesné**. Na druhou stranu, pokud někdo tvrdil, že oznamuje prorocké zjevení od Boha o budoucnosti, a to se potom nenaplnilo, Bible prohlašuje takovou osobu za falešného proroka. A opět jeden text z Písma:

„Avšak prorok, který by opovážlivě mluvil mým jménem něco, co jsem mu mluvit nepřikázal, nebo který by mluvil jménem jiných bohů, takový prorok zemře.“ To přirozeně vyvolává otázku: Jak to poznáme? A o tom přesně zde Bůh mluví: „V srdci si asi říkáš: „Jak poznáme slovo, které Hospodin

nepromluvil?“ Tady je řešení: „Nuže, promluví-li prorok jménem Hospodinovým a věc se nestane a nesplní, nepromluvil to slovo Hospodin. Oповážlivě je mluvil ten prorok sám; nelekej se toho.“ (Dt 18,20-22)

Zde to Bůh vyjádřil tak jasně, jak jen mohl. Jak to poznáme? Jestli se to nevyplní, nepřišlo to od Boha. To je přesně to, co Bůh sám v tomto textu říká.

Zbytek Písma tuto pravdu odráží. Iz 44,26 říká, že Bůh potvrzuje Slovo svých pravých poslů. Jr 28,9 říká, že pravý prorok je ten, jehož předpovědi se vyplňují. Ez 12,25: „Když já, Hospodin, promluším, mluvím slovo, které se splní bez odkladu.“ A ti, kdo mluví za Boha, pokud mluví Jeho Slova, budou to vždycky pravdivá slova.

Porovnání se současnými charismatickými dary

Pokud se podíváme na širší charismatické hnutí, obzvláště to, které je reprezentováno TBN a charismatickými médii, rychle zjistíme, že moderní charismatická verze proroctví skutečně nevyhovuje ani jednomu z těchto tří kritérií, a obzvláště tomu poslednímu. Širší charismatické hnutí je stěží známé pro svou doktrinní ortodoxii a často ho doprovázejí morální skandály. Takže i první dvě zkoušky ho zpochybňují.

Ale rád bych se zaměřil na třetí požadavek na biblické proroctví, protože si myslím, že to podtrhuje právě to, jak odlišná je charismatická definice proroctví od způsobu, jakým Bible popisuje proroctví. Zde je jeden z docela známých charismatických proroků, jeden z kansaských proroků, **Rick Joyner**. Toto říká o jiném prorokovi: „Existuje prorok jménem Bob Jones, kterému bylo řečeno, že proročká zjevení v církvi v této době jsou přesná asi jen z 65 %. Některá jsou přesná jen z 10 %. Někteří z těch nejzkušenějších dosahují 85–95% přesnosti. Proroctví jsou čím dál čistší, ale stále máme před sebou dlouhou cestu.“¹

Phil Johnson ve svém semináři včera mluvil o jiném kansaském proroku **Miku Bickleovi**, který připouští skutečnost, že veškerá proroctví, která si za svůj život vyslechl, byla z 80 % mylná. Takže vidíte, jak je ta norma nízká. A v Písmu je norma opačná. Není to o tom, kolik toho trefíte správně, ale o tom, kolikrát jste se zmýlili. A pokud je to číslo jiné než nula, pak jste odsouzení tím, co říká Dt 18.

Jiný dobře známý charismatický vůdce **Jack Deere** říká: „„Proroci jsou opravdu komplikovaní. Proroci dělají chyby. A někdy, když prorok udělá chybu, je to závažná chyba. Myslím tím, že znám proroky, kteří díky chybě, kterou udělali, loni připravili lidi o miliony dolarů. Mluvil jsem s lidmi, kteří udělali špatné investice, vlastně se přestěhovali, utratili tuny peněz...“² Důsledky domnělých proroctví.

¹ Rick Joyner, “The Prophetic Ministry,” *The Morningstar Prophetic Newsletter*. Vol. 3, No. 2, p. 2

² Jack Deere, National School of the Prophets, “Mobilizing the Prophetic Office,” May 11, 2000, 11:30 AM tape #3

Včera jsem se s vámi o tyto citáty už podělil a nyní je procházím jen v rychlosti, abych vám ukázal, že i samotní charismatici hledí na moderní verzi proroctví jako na plnou omylů a chyb. I mezi konzervativními evangelikálními charismatiky a kontinualisty, jak je nazýváme, tento pohled na moderní proroctví převládá.

Wayne Grudem ve své knize *The Gift of Prophecy in the New Testament and Today* (Dar proroctví v Novém zákoně a dnes) říká toto: „Existuje téměř jednotné svědectví ze všech částí charismatického hnutí, že proroctví je nedokonalé a nečisté a bude obsahovat prvky, kterými se nelze řídit a kterým nelze důvěřovat.“³ To je úžasné přiznání. Biblické proroctví, protože je zjevením od Boha, je směrodatné, což znamená, že musí být poslechnuto, a je přesné, což znamená, že mu lze důvěřovat. Ale jak zde Grudem připouští: moderní proroctví je nedokonalé a nečisté a bude obsahovat prvky, kterými se nelze řídit a kterým nelze důvěřovat. Což znamená, že je omylné.

Další citát od **Johna Pipera** mluví o tom samém pohledu na proroctví. V tomto článku srovnává dar učení s darem proroctví. Říká, a teď to srovnejte s darem proroctví: „Proroctví je vypůsobeno Duchem a zachováno Duchem a založeno na zjevení od Boha.“ Takže říkají, že proroctví je zjevení, které přichází od Boha. Bůh zjevil něco myslí proroka způsobem, který není běžný. A protože Bůh nikdy nedělá chyby, víme, že Jeho zjevení je pravdivé, neobsahuje žádné omyly.

Až do této chvíle s Dr. Piperem souhlasím. Ale potom říká toto: „Avšak dar proroctví nezaručuje neomylný přenos zjevení. Prorok může vnímat zjevení nedokonale. Může mu nedokonale rozumět a může ho nedokonale předat. A tak dar nebo proroctví potom vyústí v omylné proroctví.“⁴

Takže vidíte, co se stalo. Říká, že zjevení je dokonalé, ale je to prorok, kdo to pokazí. Problém je, že podle normy Dt 18, pokud prorok dostane dokonalé zjevení a poté ho při oznamování pokazí, bude podle normy, kterou Bůh předložil ve svém slově, odsouzen.

Všechno toto je pokusem ospravedlnit nedokonalá, chybná proročká slova, protože právě ta jsou tím jediným druhem proroctví, který se v moderním charismatickém hnutí vyskytuje. Tím se rozlišení, zda proroctví je či není pravé, velmi komplikuje. Někdo tvrdí, že má slovo proroctví nebo slovo od Pána. Jak víte, že opravdu přišlo od Boha nebo jestli to není jen jeho představitost? No, to je zcela subjektivní.

Wayne Grudem, když mluví o tom, jak posuzovat proroctví, říká toto: „Z pastoračního hlediska – pokud někdo zodpovídá za vedení domácí skupiny nebo pokud pastor vede modlitební setkání – posuzujte to, jak to vidíte. Musím použít americké připodobnění: je to

³ Grudem, *The Gift of Prophecy in the New Testament and Today*, 110

⁴ “NT Prophecy differs from OT Prophecy,” online at: <http://preachingjesus.wordpress.com/2011/01/21/nt-prophecy-differs-from-ot-prophecy-john-piper/>

rozhodčí, kdo posuzuje míče a nadhozy, když nadhazovač nadhazuje míč přes hřiště.“⁵ Takže vidíte, jak subjektivně s proroctvím zacházejí.

Opět, není směrodatné, takže ho nemusíte poslouchat. Není přesné, takže mu nemůžete důvěřovat. Jak potom víte, jestli je dobré nebo ne? Jak víte, pochází-li od Boha nebo ne? Podle toho, co vidíte. To samozřejmě v církvi vede potencionálně ke všem možným zneužitím. Lidé, kteří tvrdí, že mluví za Boha, říkají lidem, že obdrželi nějaké zjevení od Boha, a poté jimi manipulují nebo je k něčemu nutí.

Jeden pro mě z nejvýmluvnějších příkladů je přímo od **Johna Pipera**. Uvidíte, jak je to ožehavé. V rozhovoru v prosinci roku 2012 Piper vyprávěl tento příběh: „Když moje žena byla těhotná s naším čtvrtým dítětem, přišla ke mně jedna žena a řekla: „Mám pro vás velmi těžké proroctví.“ Řekl jsem: „Dobře.“ Řekla, vlastně to napsala a podala mi to: „Vaše žena zemře při porodu a budete mít dceru.“ Vrátil jsem se do své pracovny, sedl jsem si a rozplakal se.“ Potom pokračoval: „A když se nám narodilo čtvrté dítě – chlapec, ne děvče, zavýskl jsem, což dělám vždycky, ale tentokrát to bylo trochu jiné zavýsknutí, protože hned, jak se narodil chlapec, jsem věděl, že to nebylo pravé proroctví.“

Takže vidíte, že dokonce i na osobní život uznávaného evangelikálního vůdce, jako je John Piper, může mít moderní charismatické proroctví destruktivní účinky. Nevěděl, zda jde o pravé proroctví nebo ne, dokud se jeho dítě nenarodilo. Ale biblicky, kdyby aplikoval normy Deutoronomia, normy Starého zákona a podle nich rozlišoval pravé proroctví od falešného, od začátku by věděl, že tomuto domnělému zjevení od Boha nelze důvěřovat.

Charismatická verze proroctví se tedy skládá z domnělého zjevení, které pochází od Boha, které je poté oznámeno lidským prorokem, ale takovým způsobem, že proroctví je plné chyb, jak dokládá i tento příklad, a proto není směrodatné nebo závazné, ale s jistotou může mít destruktivní účinky na lidské životy.

Takto však Bible proroctví nedefinuje. Zjevení, které pochází od Boha, je směrodatné, je naprosto důvěryhodné, musí být uposlechnuto, a pokud zjevení přišlo od Boha, jistě se naplní. Vidíte tedy, že když začneme posuzovat dar proroctví podle biblických kritérií, když srovnáváme biblické údaje se současným charismatickým hnutím, moderní verze se rychle projeví jako něco odlišného. Slova, která používají, jsou biblická, ale jejich praxe není biblickou praxí.

Tento citát je z knihy *Strange Fire* a myslím si, že to hezky shrnuje. Dr. MacArthur říká: „Pravý prorocký úřad vyžadoval 100% přesnost. Vzhledem k tomu, že novozákonní proroci vyhledávali nové zjevení od Boha pro církve, byli podle této normy posuzováni. Je jisté, že oznamování a výklad prorockého slova dnes pokračuje skrze věrné kázání a vyučování.

5 Wayne Grudem v debatě s Ianem Hamiltonem, čas 59:53; online: <http://thegospelcoalition.org/blogs/justintaylor/2012/02/23/a-debate-on-the-continuation-of-prophecy>

Stejně jako bibliční proroci napomínali a kárali lidi, aby uposlechli zjevení shůry, tak obdarovaní kazatelé v průběhu celých církevních dějin vášnivě povzbuzují svá shromáždění, aby dbala na Hospodinovo Slovo. Klíčový rozdíl je v tom, že zatímco bibliční proroci dostávali nová zjevení přímo od Božího Ducha, současní kazatelé jsou povoláni k prohlašování pouze toho, co Boží Duch odhalil ve svém Slovu.

Tady je pointa. Jediný legitimní způsob, jak někdo může prohlásit: „Tak praví Pán.“ nebo „Obdržel jsem slovo od Pána.“, je, pokud následují slova přímo z biblického textu. Cokoliv mimo to je rouhavé, domnělé a zcela jistě to není proroctví.

Dar jazyků

Pojďme pokračovat ohledně daru jazyků. Charismatický dar, který dal vznik letničnímu hnutí v roce 1901, bylo mluvení v jazycích. Jak už jsem zmínil, bylo to 1. ledna 1901 v Topece, v Kansasu, když Agnes Ozmanová údajně začala mluvit v jazycích. Toto nastartovalo letniční hnutí.

Otázka je, shoduje se současná verze charismatických jazyků s biblickým darem? Rozhodující text zabývající se jazyky je ve Sk 2. Proto se také hnutí nazývá letničním – charismatici věří, že mluví jazyky stejným způsobem, jako se to stalo o Letnicích. Pojďme se tedy podívat, co nám Lukáš říká ve Sk 2 o tom, co se toho dne stalo.

„Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě.“ Tedy v horní místnosti, apoštolové spolu se 120 dalšími lidmi a „všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!“ Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“

To je zcela jasný popis toho, jak vypadal dar jazyků a jak působil o Letnicích. Ve Sk 2,4 je jasně napsáno, že toto byl dar jazyků. Mluvili v jiných jazycích. A verše 8–12 mluví rovněž otevřeně, když definují tyto jazyky jako konkrétních dialektů, kterými se v té době mluvilo v římském světě. Jinými slovy, byly to skutečné lidské jazyky. Z toho vyvozujeme – a já bych rád dodal, že většina charismatiků by v tom s námi souhlasila – že dar jazyků alespoň ve Sk 2 byl zázračnou schopností mluvit cizími jazyky, které se člověk nikdy předtím neučil.

Wayne Grudem, když mluví o charismatickém pohledu na jazyky, chce otevřít dveře i druhému typu mluvení v jazycích. Takže jazyky ve Sk 2 jsou jasně cizími jazyky.

Ale charismatická verze jazyků není o cizích jazycích, takže jak se s tím vypořádáme? Wayne Grudem se ptá: „Jsou jazyky známými lidskými jazyky? Říká, že někdy se tento dar může projevit jako schopnost mluvit lidským jazykem, který se člověk nikdy neučil. Ale normálně se zdá, že se jedná o řeč v jazyku, kterému nerozumí nikdo, ať už se jedná o lidský jazyk nebo ne.“⁶ A já bych tu druhou polovinu zdůraznil, protože to je skutečná moderní verze charismatických jazyků.

Alespoň připouští možnost skutečných jazyků, protože nemůže popřít, že se ve Sk 2 jednalo o skutečné jazyky. Ale skutečností je, že v současné charismatické praxi jsou jazyky mluvením v jazyku, kterému nikdo nerozumí, a že když ho lingvisté studují, nezdá se být skutečným autentickým lidským jazykem. Profesor z Torontské univerzity, lingvista jménem **William Samarin**, strávil několik let přímým výzkumem charismatických jazyků, toho, co se běžně v řečtině nazývá glossolalia, což znamená mluvit v jazycích. A zde je jeho závěr: „Glossolalia se skládá z řetězců nesmyslných slabik tvořených ze zvuků, které hovořící zná a k sobě je řadí víceméně náhodně. Hovořící ovládá rytmus, hlasitost, rychlost a modulaci své řeči, takže zvuky vyznívají jako pseudojazyk ve formě slov a vět. Glossolalia se podobá jazyku, protože hovořící podvědomě chce, aby tak vypadala. Avšak navzdory zdánlivým podobnostem glossolalia ve své podstatě není jazyk.“

Samarin není zapojen do cessationisticko-charismatické diskuze, ani si nejsem jistý, jestli je věřící. Přistupuje k tomu jen z lingvistického hlediska a jeho výzkum ho vede k závěru, že moderní verze charismatických jazyků není skutečným jazykem.

Zdálo by se tedy, že současná charismatická verze jazyků, pokud jde o ne-lidské jazyky, kterým nikdo nerozumí, se neshoduje s darem, jak je jasně definován a popsán ve Sk 2 o Letnicích. Tady vyvstává otázka. Jak tedy charismatici a kontinualisté, kteří přijímají, že ve Sk 2 šlo o skutečné jazyky, jak vysvětlují současnou praxi mluvení v ne-jazycích?

Mohli bychom tu otázku položit takto. Pokud jazyky ve Sk 2 byly lidské jazyky, ale jazyky moderního charismatického hnutí nejsou lidskými jazyky, jak tedy charismatici brání svou současnou praxi mluvení v nesrozumitelných jazycích?

Aby se vyhnuli tomu, co považují za docela jasné dilema, charismatici vlastně tvrdí, že v Novém zákoně existují dvě odlišné kategorie jazyků. Ve Skutcích 2 jsou skutečné autentické lidské jazyky. A potom jsou zde duchovní nadšené nesrozumitelné nesmyslné jazyky, což je to, co se běžně objevuje v jejich sborech nebo v jejich soukromých modlitebních pokojích, kdekoliv, kde praktikují jazyky.

Adrian Warnock, známý charismatický blogger, říká toto: „Jednou z věcí, na které se většina z nás shodne, je to, že existují různé druhy jazyků. Myslím si, že je správné

⁶ Wayne Grudem, *Making Sense of the Church*, n.p., accessed through Google Books

říct, že jazyky v 1. Korintským jsou jiné než ty ve Skutcích 2. Pavel sám mluví o různých typech jazyků v 1. Korintským 14,10. Takže je možné, že v různých bodech 1. Korintským 12–14 mluví Pavel o různých formách jazyků.“

Vidíte tedy, že tvrdí, že vlastně existují jiná kategorie nebo jiný typ jazyků, a to je právě typ jazyků, který se shoduje s moderní charismatickou praxí.

To vyvolává důležitou otázku: Umožňuje biblický důkaz tento druh rozlišení? Existují v Novém zákoně dva druhy jazyků? Je dar jazyků v 1. Korintským 12 až 14 jiný, než dar jazyků, který byl popsán ve Sk 2? Tvrdím, že absolutně ne, a chystám se vám předložit sedm pozorování vytažených z těchto dvou textů, které dokazují skutečnost, že dar jazyků v 1. Korintským je úplně stejný, alespoň je popsán naprosto stejným způsobem, jako dar jazyků ve Skutcích. A proto neexistuje biblické opodstatnění pro názor, že jazyky v 1. Korintským byly kvalitativně nebo kategoricky odlišné.

Tady je tedy těch sedm důvodů. A opět, mnoho z tohoto materiálu je... nebo jde ruku v ruce s tím, co je v knize *Strange Fire*, a tak není nutné si to vše horečně zaznamenávat, spoustu tohoto materiálu najdete v samotné knize.

Existují dva druhy jazyků? Zde je sedm podobností.

1. Stejná terminologie

První z nich: v obou textech je použita stejná terminologie, jak ve Skutcích, tak v 1. Korintským 12–14, k popisu daru jazyků jsou použita stejná slova. Základní slovo pro jazyky ve Skutcích je glossa. Glossa je řecké slovo, které znamená, může znamenat doslova jazyk (část těla) nebo znamená mluvený jazyk. To je to, co znamená. Stejně jako ve Skutcích je v 1. Korintským 12–14 základním slovem pro jazyky glossa, takže to samé slovo je užito na obou místech.

Wayne Grudem... Zjišťuji, že dnes jsem toho od Grudema četl mnoho, s čím nesouhlasím, ale zde je část Grudemova hodnocení, se kterým se srdečně ztotožňuji. Říká toto: „Hned na začátku by mělo být řečeno, že řecké slovo glossa přeložené jako jazyk není použito jen ve významu fyzického jazyku v ústech člověka, ale také znamená mluvený jazyk. V novozákonních textech, kde se jedná o mluvení v jazycích, jde s jistotou o mluvené jazyky. Proto je nešťastné, že anglické překlady i nadále používají frázi „mluvení v jazycích“, což je výraz, který se jinak v obyčejné angličtině nepoužívá a který dává dojem zvláštní zkušenosti „mluvení v jazycích“. Kdyby anglické překlady používaly vyjádření „mluvení v cizích jazycích“, nevypadalo by to tak divně, a čtenář by daleko lépe pochopil to, co řecky mluvící čtenáři prvního století z této fráze při čtení Skutků nebo 1. Korintským vyvodili.“⁷

S tím bych absolutně souhlasil. V čem s Dr. Grudemem nesouhlasím, je, že připouští možnost, že slovo „cizí jazyk“ zahrnuje i nesrozumitelnou řeč. Ale to není jazyk. Jazyk je opravdový smysluplný způsob komunikace s ostatními lidmi. Ale má úplnou pravdu, důvod, proč dar jazyků (část těla) v angličtině přetrvál, je ten, že překladatelé King James Bible v roce 1611 tuto frázi takto přeložili, neboť v té době slovo pro jazyk (část těla) znamenalo v angličtině i cizí jazyk. Takže to byl běžný způsob vyjádření cizí řeči v 17. století. Tento způsob vyjádření se uchoval v mnoha překladech hlavně proto, že překladatelé nechtějí vstoupit do debaty mezi charismatiky a cessationisty, a proto to udržují v nejednoznačnosti. Takže stejná terminologie.

2. Stejný popis

Druhá podobnost je stejný popis. Jak ve Skutcích, tak v 1. Korintským 12–14 je dar jazyků popsán způsoby, kterými se popisují smysluplné jazyky. Takže například zázračná schopnost, jak je popsána ve Sk 2, je nadpřirozená schopnost mluvit v cizích jazycích. A to jsme si už vyjasnili. V 1. Korintským – skutečnost, že tyto jazyky mohou být vykládány... což je mimochodem překlad, jde ve skutečnosti o dar překládání, a my stále používáme to slovo v angličtině, když mluvíme o tlumočnickovi. Znamená překladatel... Skutečnost, že tyto jazyky mohou být překládány, naznačuje, že šlo o skutečné autentické cizí jazyky podobné těm ve Sk 2. Pavlova zmínka o mluvení v jazycích ve 14,10 a 11, kterou dnes pro krátkost času nebudeme číst, a také jeho odkaz na Iz 28,11 a 12 ve stejné kapitole, činí tento závěr, myslím, velmi přesvědčivým. Pavel mluví o těchto jazycích, jako kdyby to byly skutečné lidské jazyky, i tady v 1. Korintským 14.

A co 1. Korintským 12,10 (ČSP), kde Pavel říká, že existují různé druhy jazyků? Slovo pro „druh“ je zde *genos*, ze kterého máme anglické slovo *genus*, rod nebo druh, biologické záležitosti. Týká se různých rodin jazyků. A pro lingvisty, kteří třídí lidské jazyky do skupin, je to normální. Takže se nejedná o dvě různé kategorie jazyků, skutečný jazyk a falešný jazyk. Ne, jsou to odlišné druhy lidských jazyků. A samozřejmě ve Sk 2 máme seznam více než tuctu různých druhů lidských dialektů, které zde o Letnicích zazněly.

3. Stejný zdroj

Třetí podobnost, a vím, že jdeme rychle, ale to je záměr. Třetí podobnost je, že za těmito dary stojí stejný zdroj. Takže ne jako v moderní charismatické verzi jazyků, které si lze alespoň v některých kruzích osvojit. Některé sbory dokonce vyučují mluvení v jazycích. Dar v Bibli byl zázračným darem, který byl člověku dán Duchem svatým. A co je zázračnější? Schopnost náhle plynule mluvit lidským cizím jazykem, který jste se nikdy ve škole neučili, nebo schopnost mluvit nesrozumitelnou

hatmatilkou? Je zřejmé, že jedno je zázrak, a to druhé ne. A to protože skutečný dar jazyků má svůj zdroj v Duchu svatém.

4. Stejní příjemci

Začtvrté, vidíme, že ti stejní příjemci obdrželi dar jazyků v obou textech. Ve Sk 2 to bylo 120 lidí, kteří se shromáždili v horní místnosti, bylo jich víc než jen dvanáct apoštolů. Ve Sk 10 Kornélius, ve Sk 19 jsou to dřívější učedníci Jana Křtitele. A když mluvíme o Sk 10, Petr ve Skutcích 11 zdůrazňuje, že to, co se stalo Kornéliovi, bylo to samé, k čemu došlo o Letnicích.

V 1. Korintským mluví Pavel jako apoštol v jazycích, ale také věřící ve sboru v Korintu mluví v jazycích. Takže to není dar jen pro apoštoly nebo jen pro laiky, příjemci v obou případech jsou stejní.

5. Stejný záměr

V obou textech je uveden stejný hlavní záměr. Ve Sk 2 je to znamení pro nevěřící Židy v den Letnic. V 1. Korintským 14 Pavel výslovně říká, že dar jazyků je znamením pro nevěřící, a poté cituje Izajáše 28,11, což ukazuje, že šlo o znamení konkrétně pro nevěřící Židy.

6. Stejně spojení s proroctvím

A za šesté, stejné napojení na proroctví. V daru ve Skutcích 2 je dar jazyků poté následován Petrovou řečí o proroctví Jóela, které popisuje apoštolské období. A zde máme v 1. Korintským 12–14 jasná spojení s darem proroctví. To dokazuje, že dar jazyků byl na obou místech darem zjevení stejně jako dar prorokování.

7. Stejná reakce nevěřících

A nakonec stejná reakce od nevěřících. Ve Skutcích 2 Židé, kteří jsou přítomní, kteří nemluví těmito jazyky, a proto nerozumí tomu, co těch 120 lidí říká, reagují slovy: „Tito lidé musí být opilí.“ A v 1. Korintským 12–14 se dozvídáme, že pokud nevěřící přichází do shromáždění a jazyky nejsou překládány, což znamená, že přítomní lidé nerozumí tomu, co se říká, budou reagovat takto: „Tito lidé se zbláznili.“ To se od sebe zase tak neliší... opilí, blázniví... jde v podstatě o stejný výsledek – lidé se odvrátí, když nerozumí, o čem je řeč. To neznamená, že tyto jazyky byly ne-jazyky nebo výstřední nesrozumitelná řeč, to jednoduše znamená, že pokud není skutečný jazyk překládán, lidé nerozumí, co říkáte, a vyvodí si z toho závěr, že jste se zbláznili.

Ještě poznámka navíc, která je podle mě důležitá. Lukáš napsal Skutky a napsal je až poté, co Pavel napsal knihu 1. Korintským. Pavel napsal 1. Korintským okolo roku 55 n. l. Lukáš napsal Skutky okolo roku 60 n. l., pět možná ještě několik let poté, možná v roce 61

nebo 62, takže o pět až šest let později píše Lukáš Skutky. Lukáš je samozřejmě Pavlův průvodce na cestách. Dokonce píše pod Pavlovou apoštolskou autoritou. Je těžké si představit, že by Lukáš použil ty samé výrazy, ty samé popisy a všechny tyto další podobnosti k popisu toho, co se stalo o Letnicích, kdyby věděl, že tím jen způsobí zmatek v korintském shromáždění, které tím už jednou před pěti lety prošlo.

Biblický závěr

Takže biblický důkaz nás vede k závěru, že existuje jen jediný druh jazyků, a kdybychom měli dnes ráno čas, rád bych prošel celou 12. až 14. kapitolu 1. Korintským a každou část bych s vámi probral. Když však srovnáme tyto dva texty, vidíme, že to, co se dělo v 1. Korintským, je to samé, co se dělo o Letnicích. To je skutečně násilná invaze do textu. Charismatici tam vkládají svůj vlastní prožitek, což je nutí k závěru, který z textu nevyplývá. A tento závěr má samozřejmě významný vliv na současné charismatické hnutí. Dar jazyků byl zázračnou schopností mluvit lidským cizím jazykem, který jste se nikdy neučili. A jak už jsem zmínil, je to zázračný dar.

Poznámka z historie

A toto je zajímavé. První letničtí, Charles Parham a škola v Topece, Kansasu, oni také chápali, že Nový zákon vyučuje jen jeden druh jazyků, a věřili, že to byly skutečně lidské cizí jazyky. Vyslali totiž do světa misionáře, kteří nechodili do jazykových škol, protože byli přesvědčeni, že jakmile dorazí na misijní pole, Bůh jim nadpřirozeně udělí schopnost mluvit jazykem lidí, kterým se pokoušeli sloužit. Vrátili se zklamaní, protože se to nestalo. A tak dokonce i charismatictí autoři, Jack Hayford a David Moore, připustili skutečnost, že myšlenka xenoglosie, tzn. schopnost mluvit cizími jazyky bez učení, že se ta myšlenka později ukázala jako trapné selhání, když se letničtí pracovníci vydali na misijní pole se svým darem jazyků a zjistili, že jim jejich posluchači nerozumí. Problém je, že když charismatické hnutí poznalo, že to, co provádějí, není opravdový lidský jazyk, místo aby přestali, raději změnili výklad Bible, aby se pokusili najít cestu k ospravedlnění své praxe. Tak předefinovali jazyky, aby zahrnovali to, co provádějí ve svých sborech.

Závěrečné poznámky k daru jazyků

Už jen pár dalších poznámek k daru jazyků. Pokládám to za důležité.

1) 1. Korintským 12 nám konkrétně říká, výslovně, skutečně, že ne všichni měli dar jazyků. A tak každý sbor, který říká všem věřícím, že by měli usilovat o dar jazyků, ve skutečnosti znásilňuje to, co Pavel výslovně říká na konci 1. Korintským 12 (ČSP), kde sice pokládá otázku, ale nepřímou odpovědí je „ne“. Říká: „Mluví snad všichni jazyky? A odpověď zní NE.“

Někdo se bude pravděpodobně v tomto bodě ptát, co 1. Korintským 14,5, kde Pavel říká: „Chtěl bych, abyste všichni mluvili jazyky...“ Neznamená to, že každý může mluvit v jazycích? Proč by si Pavel přál něco, co nemůže mít každý?

Odpověď zní, že Pavel zde vlastně používá rétorický prostředek. Říká, že prorokování je lepší než jazyky. Chtěl bych, abyste všichni mluvili jazyky, ale ještě více, abyste prorokovali. Takže smyslem není vyvýšit jazyky, ale vyvýšit proroctví, protože je vyšší než jazyky. Jak ale víme, že si Pavel nemyslel, že každý může mluvit v jazycích? Myslím, že v tom nám pomůže 1. Korintským 7,7, kde Pavel používá v řečtině téměř stejné vyjádření: „Přál bych si totiž, aby všichni lidé byli jako já“, což se týká jeho svobodného stavu. Přál bych si, abyste všichni měli dar zůstat svobodní. Myslel tím Pavel ve skutečnosti, že každý v korintském sboru měl dar zůstat svobodný? Ne, samozřejmě že ne. Věděl, že ve sboru jsou sezdaní lidé. Tak proč použil takové vyjádření? Protože jen použil rétorický prostředek, naprosto stejné vyjádření v řečtině používá ve 14. kapitole 5. verši, aby řekl, že si přeje, aby všichni mluvili v jazycích. To neznamená, že všichni mohli nebo že všichni mluvili. Pavel už řekl, že ne všichni mluví v jazycích, a nebude si jen o kapitolu a půl později odporovat.

2) Nyní druhá otázka, co andělské jazyky? K tomu se všichni chceme dostat. 1. Korintským 13,1 – co andělské jazyky? „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl...“ a potom Pavel pokračuje.

Především je zřejmé, že záměrem 1. Korintským 13 je ukázat na nadřazenost lásky nad všemi dary. Myslím si však, že andělské jazyky máme chápat stejným způsobem, jako vnímáme výroky, které Pavel říká ve verších 2 a 3. Pavel používá nadsázku, aby ukázal jak velká je láska. Takže výrok: „Kdybych mluvil andělskými jazyky“ je ve skutečnosti na stejné úrovni jako výrok „Kdybych... rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání“. To je jasně nemožné. Nikdo nezná všechna tajemství a nemá všechno poznání. To je nadsazené vyjádření. A potom říká: „Kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel...“ To je také nadsázka. Takže bychom měli vykládat jazyky andělů tak, jak to měl Pavel v úmyslu. I kdybyste mluvili v lidských jazycích, normálním způsobem, nebo dokonce i kdybyste mluvili nanejvýš extravagantním způsobem, který si lze představit... jde o nadsázku. I tady: kdybyste neměli lásku, byli byste jako dunící kov a zvučící zvon.

Pokud někdo bere andělské jazyky doslova, pak musí zvážit ještě několik věcí. Zaprvé, je to zjevně výjimka, ne pravidlo, pokud to berete doslova tak, jak to Pavel v tomto textu používá. Další učení Nového zákona ohledně jazyků jasně ukazuje, že normou byly lidské cizí jazyky. A zadruhé, a myslím si, že to je důležité, pokaždé, kdy andělé mluví v Bibli, vždy komunikují skutečným a smysluplným způsobem. A není

klišé, když řeknu, že podle mého názoru je pro anděly urážka tvrdit, že brblání je andělský jazyk. Ne. Zcela jasně není.

3) Skutečnost, že pravé jazyky mohly být překládány, naznačuje, že to byly opravdové jazyky. Dar jazyků může být vykládán. To neznamená, že slyšíte někoho mluvit nesrozumitelně a potom si vymyslíte překlad. Vůbec ne. To znamená, že slyšíte smysluplné vyjádření a přeložíte jeho smysl. Norman Geisler říká toto: „Skutečnost, že jazyky, o kterých Pavel mluvil v 1. Korintským, mohly být vykládány, ukazuje, že to byl smysluplný jazyk, jinak by to nebyl výklad, ale vytvoření významu. Takže dar vykládání podporuje skutečnost, že jazyky byly skutečnou řečí, která mohla být překládána k užitku všech prostřednictvím tohoto zvláštního daru výkladu nebo překladu.

4) Účelem darů v 1. Korintským 12–14 bylo budovat ostatní, ne budovat sám sebe. A tak bychom řekli, že předním účelem bylo znamení pro nevěřící Izrael, ale vedlejším účelem bylo, že když byl používán v rámci Kristova těla, musel být používán k budování ostatních lidí. Takže myšlenka užívání jazyků k budování sebe samého není k užitku, ale přesto je to hlavní způsob, jak se moderní charismatická verze jazyků používá. Když Pavel říká v 1. Korintským 14: „Kdo mluví jazykem, buduje sám sebe“, kontext jasně ukazuje, že to myslel v negativním smyslu. Budujete sami sebe, ale to není účelem darů. Účelem je budovat tělo. Celé téma 1. Korintským 12–14, který se točí kolem 13. kapitoly, je láska a láska buduje ostatní. Takže sobecké, na sebe zaměřené, sebestředné využívání daru jazyků je jasně nebiblické.

5) Modlitba v jazycích, která je zmíněná v 1. Korintským 14, je veřejnou modlitbou, ne soukromou modlitbou. Mluví tedy Pavel o modlitbách v jazycích? Ano, mluví. Mluví o konání takových modliteb doma ve vašem soukromém pokojíku? Ne, nemluví. Je to veřejná modlitba a my to víme, protože Pavel říká, že lidé vás slyší se modlit a shromáždění potvrdí vaši modlitbu slovem „amen“. Ale jak to mohou udělat, když nerozumí slovům, která říkáte? To je důvod, proč modlitba musela být překládána, aby lidé mohli být budováni a aby ji shromáždění mohlo potvrdit. Jde o veřejnou modlitbu, ne soukromou.

6) Tyto dary měly být praktikovány spořádaně. A tak 1. Korintským 14, obzvláště verše 39–40 říkají, že pokud to skutečně přichází od Boha, projeví se to spořádaně. A my jsme svědky případů, kdy je toto v širším charismatickém hnutí zcela ignorováno.

7) Nic v 1. Korintským nenaznačuje, že zde popsání jazyky byly něčím jiným než opravdovými cizími jazyky. Pohled na jazyky jako na autentické cizí jazyky je jediný opravdu možný výklad Skutků 2 a téměř všichni se na tom shodnou. Při výkladu 1. Korintským 12–14 nám tento pohled přinese také nejmenší počet problémů. Kdybych totiž začal mluvit jazykem, kterému nikdo z vás nerozumí, znělo by vám to jako nesrozumitelná řeč, dokud by někdo, kdo by tento jazyk znal, nebyl schopen ho přeložit, a teprve potom byste mi

rozuměli. Thomas Edgar říká, že v 1. Korintským 14 jsou verše, kdy dává smysl cizí jazyk, ale nesrozumitelný projev ve vytržení nikoliv. To samé nelze říct opačně. Cizí jazyk, kterému posluchač nerozumí, se v jeho pohledu neliší od nesrozumitelné řeči. Proto v jakémkoliv textu, kde lze připustit nesrozumitelnou řeč, ji lze také nahradit cizím jazykem, který posluchači neovládají. V tomto textu není důvod a už vůbec ne silný důvod nutný k odklonu od normálního významu glossa a k přijetí zcela nepodepřeného významu. Takže myšlenka, že vezmeme řecké slova pro jazyk a uděláme z něho ne-jazyk, není možná, co se týče způsobu, jakým byly tyto termíny používány v prvním století.

8) Jsem si vědom toho, že církevní dějiny nejsou směrodatné, ale pomůže nám, když vám část z nich zde představím. Obecné svědectví církevních otců podporuje cessationistický pohled na podstatu jazyků. Když církevní vůdci, křesťanští vůdci v rámci prvních pěti století církevních dějin, mluví o daru jazyků, vždy o něm mluví jako o skutečném lidském cizím jazyku a přirovnávají dar jazyků v 1. Korintským 12–14 k daru ve Skutcích 2.

Dovolte mi vám předložit pár příkladů, a nebudu jich číst mnoho, i když bychom mohli. Zde jsou čtyři. **Augustin** (345-430) řekl: „V počátcích padl Duch svatý na ty, kdo věřili, a oni mluvili jazyky, které se neučili, jak jim Duch dával promlouvat. To byla znamení té doby, neboť bylo nutné, aby se Duch svatý projevil ve všech jazycích, aby se ukázalo, že Boží evangelium proběhne všemi jazyky na celé zemi.“⁸

Vidíte i z toho posledního výroku, že evangelium musí jít do všech jazyků světa, a tak Bůh dává znamení, kterým je evangelium zázračně přeloženo do jazyků celého světa. **Řehoř Naziánský** (329-390), jeden z kappadockých otců, který spolu s Atanázem bránil Trojici, říká: „Mluvili cizími jazyky, a ne jazykem své země. A ten zázrak byl veliký, jazyky mluvili ti, kdo se je neučili. A to znamení bylo pro ty, kdo nevěřili, ne pro ty, kdo věřili, aby mohli být nevěřící obviněni, jak je psáno... a zde cituje z Iz 28,11 – ten samý text, který Pavel cituje v 1. Korintským 14:... „Jinými jazyky a ústy cizozemců budu mluvit k tomuto lidu, ale ani tak mě nebudou poslouchat, praví Hospodin.“⁹

Jan Zlatoustý (344-407), tam je to asi nejjasnější. Ve svém kázání na 1. Korintským 14 říká: „A stejně jako v době stavění bábelské věže byl jeden jazyk rozdělen na mnohé, tak tehdy mnoho jazyků se často setkalo v jednom člověku. A ta samá osoba mohla kázat jak persky, tak římsky a indicky a mnoha jinými jazyky, Duch v ní se rozeznával. A ten dar byl nazván darem jazyků, protože člověk mohl najednou mluvit rozličnými jazyky.“

8 Homilies on the First Epistle of John, 6.10

9 The Oration on Pentecost, 15–17

A ještě jeden, Severian z Gabaly (†408) říká toto, a je to velmi silný výrok: „Osoba, která mluví v Duchu svatém, mluví, kdy se jí zachce, a poté se může jako proroci odmlčet. Ale ti, kdo jsou posedlí nečistým duchem, mluví i tehdy, když nechtějí, a říkají věci, kterým nerozumí.“ To je docela přímé vyjádření a myslím si, že je to férové varování pro ty, kdo staví nesmyslné žvatláni na úroveň novozákonního zázračného daru jazyků.

Kdybychom tedy měli definovat jazyky, řekli bychom, že dar jazyků byla zázračná schopnost daná Duchem svatým vybraným křesťanům, čímž jim umožňovala mluvit lidskými cizími jazyky, které se předtím neučili, tak je to popsáno ve Skutcích 2 a v 1. Korintským 12–14. Není nic, co by nás mohlo vést k závěru, že existují ještě jiné jazyky. Byl to stejný úkaz.

To se samozřejmě velmi liší od jazyků tak, jak jsou praktikovány v současných charismatických kruzích. Norman Geisler dodává: „I ti, kdo věří v jazyky, uznávají, že i nespasení lidé mají s jazyky zkušenosti. V tom není nic nadpřirozeného. Ale pronášení celých a smysluplných vět a kázání v důstojném jazyku, se kterým se hovořící nikdy předtím nesetkal, je něco jedinečného. Takto vypadal skutečný novozákonní dar jazyků. Cokoliv menšího, jako jsou soukromé jazyky, by nemělo být považováno za biblický dar jazyků.“

Uzdravování

Zbývá nám pár minut, tak si velmi rychle probereme dar uzdravování. Úmyslně jsem většinu našeho času strávil na daru jazyků. Když se však podíváme na dar uzdravování, vidíme opět, že moderní charismatická verze daru uzdravování se nepodobá zázračnému uzdravování, které konal Ježíš a apoštolové. Kdybychom se zabývali popisem biblického daru uzdravování, **především** viděli bychom, že novozákonní uzdravení nezávisela na víře příjemce. **Také** bychom viděli, že novozákonní uzdravení byla úplná, stálá a 100% účinná. Viděli bychom **za třetí**, že novozákonní uzdravení byla nepopíratelná a že léčila opravdové nemoci a postižení. Farizeové, kteří nenáviděli Ježíše, totiž nemohli popřít Jeho zázraky. To nejlepší, co mohli udělat, bylo pokusit se pokřivit zdroj moci Jeho zázraků, což samozřejmě v Matouši 12 udělali.

Za čtvrté, novozákonní uzdravení byla okamžitá. Při určitých příležitostech Ježíš uzdravoval na etapy, ale to byla jen otázka okamžiků, než se osoba uzdravila úplně. Můžeme tedy říct, že novozákonní uzdravení byla okamžitě účinná. A **nakonec**, novozákonní uzdravení nebyla předem připravena. Nepotřebujeme stadion, kde můžeme emočně manipulovat lidmi, abychom je uzdravili z psychosomatických nemocí. Ne, v rámci obyčejného života... Ježíš jde do Petrova domu, jeho tchýně je

nemocná. Ježíš ji uzdravuje. Nejsou tu žádné zástěny na pódiu, které drží lidi s opravdovými postiženími a nemocemi mimo. Ježíš uzdravuje každého.

Vidíte tedy, že když moderní uzdravovatelé vírou omlouvají svou neschopnost uzdravit nedostatkem víry na straně nemocného, nebo když jejich uzdravování není úspěšné nebo když domnělé úspěchy neobstojí při bližším lékařském zkoumání nebo když tvrdí, že jejich uzdravování probíhá po delší dobu, nebo když omezují své zázračné kampaně na pečlivě organizované události, ukazují tím, jak velice nesplňují biblickou normu.

Zde je John Wimber, tento článek se objevil v „Christianity Today“ s titulem „Znamení, zázraky a rakovina“, protože Johnu Wimberovi byla diagnostikována rakovina. Říká toto: „Někdy naše zkušenosti neodpovídají našemu porozumění Bible.“... Mimochodem, tady by se mělo rozsvítit červené světlo... „Na jedné straně víme, že Bůh je svrchovaný a že poslal Ježíše, aby nás pověřil, abychom se modlili za nemocné a uzdravovali je. Na druhé straně ze zkušenosti víme, že k uzdravení nedochází vždy. Proč by nám Bůh přikázal uzdravovat nemocné a potom by se rozhodl náš skutek nepodpořit a neuzdravit osobu, za kterou se modlíme? To může být velmi odrazující. Zažil jsem to před lety ve svém vlastním shromáždění, když jsem začal vyučovat o uzdravování. Trvalo devět měsíců, než jsme viděli první osobu uzdravenou.“¹⁰

Je správné, že Wimber cítí frustraci, ale nevidí skutečný problém. Je to jeho scestné chápání zázračného daru uzdravování samotného a jeho pomýlený dojem, že nějakým způsobem vlastní ten dar, který vede v jeho životě k rozporu.

Vidíte tedy, že je zde obrovský rozpor mezi způsobem, jak zázračné uzdravování popisuje Nový zákon, a způsobem, jak se projevuje jeho moderní charismatická verze. Budme spravedliví, konzervativní kontinualisté obecně definují dar uzdravování prostě jako modlitbu lidí s darem víry a důvěry v Boha, že na tuto modlitbu za nemocné odpoví.

Jako cessationista prohlašuji, že také věřím v moc modlitby, a věřím, že Bůh může uzdravit lidi skrze modlitbu. To ale není novozákonní zázračný dar uzdravování. To není druh uzdravování, který se objevuje ve službě Ježíše a apoštolů. Užívají stejnou terminologii, ale není to stejné.

Závěrečné shrnutí

Vidíme, že dar prorocství bylo směrodatné zjevení od Boha oznamované proroky s naprostou přesností. Vidíme, že dar jazyků byla schopnost nadpřirozeně mluvit lidským cizím jazykem, který jste se ve škole nikdy neučili. A dar uzdravování, jak nám ho představil Kristus a apoštolové, byla schopnost položit ruce na lidi a prohlásit je za

¹⁰ John Wimber, „Signs, Wonders, & Cancer,” Christianity today, October 7, 1996, 50

uzdravené a výsledek byl 100% účinný, úplný, okamžitý, nepopíratelný a ne předem připravený. A to se dnes prostě neděje.

Kdybychom to tedy měli porovnat – je **proroctví** zjevením od Boha, které je přesné a směrodatné, nebo je proroctvím zjevením od Boha, které není přesné a není směrodatné, je plně chyb a omylů? Řekli bychom, že taková verze není pravou verzí proroctví.

Jazyky – jsou zázračnou schopností mluvit lidským cizím jazykem, který jsem se předtím neučil? Nebo je jazyk žvatláním? Ne, takovou formu jazyků odmítáme.

Uzdravování – je uzdravování zázračná schopnost osoby s tímto darem udělit okamžité a úplné uzdravení nemocným osobám, jako to dělali Ježíš a apoštolové? Nebo je uzdravování buď tvrzením, že uzdravení závisí na víře nemocného člověka, nebo je to prostě odpověď na modlitbu? Ne, takovou definici odmítáme.

I když charismatici tvrdí, že mají dar prorokování, jazyků a uzdravování, srovnání jejich praxe s biblickou realitou ukazuje, že charismatická verze těchto darů se mívá se skutečností. A to je v podstatě to, co se cessationisté snaží bránit. Chceme bránit zázračné věci, které Bůh konal v Písmu, nechceme je nechat znehodnotit tím, že dovolíme umělé náhražky, které jsou jen stejně nazývány. Nechceme, aby tyto náhražky poskvrnily naše chápání toho, co Bůh vlastně konal, když před dvěma tisíci lety potvrzoval pravost Svého poselství.

Pojďme se pomodlit a potom naše sezení uzavřeme.

Nebeský Otče, děkuji Ti za možnost jít do Tvého Slova a studovat tyto věci. Víím, že to byla velká spousta informací a že jsme je prošli v rychlosti. Děkuji Ti za knihu *Strange Fire*, která obsahuje mnoho věcí, o kterých tady mluvíme, a tak se modlím za to, aby, pokud mají lidé více otázek a chtějí se dozvědět více, byla tato kniha pro ně užitečným zdrojem. Pane, děkuji Ti za všechny tyto muže a ženy, kteří se účastní této konference. Děkuji Ti za jejich touhu zkoumat své vlastní zkušenosti ve světle Tvého Slova. A modlím se, abys jim i nadále žehnal a povzbuzoval je těch několik dalších dní, které stráví zde v jižní Kalifornii, a buď s nimi i teď, kdy se rozejdeme na oběd. Modlíme se v Ježíšově jménu, amen.

<http://www.gty.org/resources/sermons/TM13-14/charismatic-counterfeits-do-the-modern-gifts-meet-the-biblical-standard>

<http://thecripplegate.com/strange-fire-miraculous-gifts/>

© **Reformace.cz**

www.reformace.cz

Hošťálkova 1B, 169 00 Praha 6